Waat' sáh sull lops kõrwa juurika pihta! Poisi käed oliwad ûsna paksu wõiiga koos. Mis nûid enam tunnistusmehi tarwis? Asi oli selge — poiss sûidlane. Nûid wiidi teda torni; aga kus kohta? — Mõtelge — lammaste ja wasikate lauta!

Kurjategija oli nûid luku taha pandud ja pulmalised läksiwad tuppa, kus n'ad selle pragina mälestuseks „kärakast" (wiina) rûipasiwad, siis heidedi weel natukene koiduunele. No muidugi, seda kulus weel ära!

Hommiku, kui walgeks läks, läksiwad tûdrukud lauda juurde loomi tallitama. Ja kui n'ad lammaste lauta astusiwad, leidsiwad n'ad jälle midagi uudist. Wana sarwik lammas ja suur punane wasikas oliwad sirgu maas, toss wälja läinud! — „Kas ta 'pole jälle temp! Tuline pirakas, wõta sina poissi weel ära! missuguse kurja ta jälle walmis teinud!" karjusiwad tûdrukud ja jooksiwad suure kisaga tua juurde ning teatasiwad seda peremehele. Peremees läks lauta, wõttis poisi tuttipidi kinni, raputas teda, et jalad wilpusiwad all, ja käratas: „Mis pagana tempu sa siin jälle oled teinud?" Poiss ütles: „Mis ma siis hirmuga pidin tegema, kui „wana sarwiline" pimedas lautas mu kallale tuleb, keda ma kuradi arwasin olewat?! Ma sain ühe poole aiateiwast kätte ja serwasin t'ale sellega kohe õnneks sarwede wahele — — kriiksus weel korra — oligi wait. Mull oli hää meel, et saatanast lahti sain. Aga näe raibet! — Natukese aja pärast hakkas üks jälle minu jalgu lakkuma ja tõmmas kolm korda keelega minu jala säärt mööda ülesse. Mull oli suur hirm, mõtlesin et kurjadwaimud mind nûid lausa kiusama tulewad! Kas sellest küllalt ei mõjunud, et ma ühe juba maha lõin? Aga sa põrgu sorts! Küll ma sinule kaa oma pöõna annan, kui mind rahule ei jäta! ähwardasin ma teda. Aga mis ta saatanas sest hoolis! lakkus aga edasi. Nûid tõmmasin wemla winna ja wirutasin umbes ühe tubli plaksu wastu pääd, et aga rõõgatas — ja oligi wait. Pääle seda ei julgenud keegi mind

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1889, lk. 30